

З Новим роком, товариші!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛІПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСУБОТИ

№ 1(746) | П'ятниця, 1 січня 1982 року | Ціна 2 коп.

НАС ПАРТІЯ ВЕДЕ

Ось ми й вступили в тисяча дев'ято-сот вісімдесят другий рік. Для нас, радянських людей, він, окрім офіційного календарного визначення, має особливе літочислення, а саме: країна відзначає шістдесят п'яту річницю Великої Жовтневої соціалістичної революції, цього року виповнюється 60 років з дня утворення Союзу Радянських Соціалістичних Республік — першої в світі країни, яка не на словах, а на ділі довела справжнє народовладдя і розкрила перед усім світом величезні можливості соціалістичного ладу і способу життя.

На порозі Нового року завжди прийнято оглянутись назад, придивитись до того, що зроблено за минулий рік, чим він був знаменним для кожного з нас, і що нам ще належить зробити, щоб Вітчизна стала ще багатшою і могутнішою, а життя наше — ще кращим і змістовнішим. Немає потреби доводити, що рік минулий ми провели з почуттям законної гордості за славні трудові звершення. Це був перший рік одинадцяті п'ятирічки, п'ятирічки нашого дальшого соціально-економічного поступу з метою найбільшого задоволення матеріальних і духовних потреб трудящих. Неухильно зростало і вдосконалювалося наше соціалістичне промислове і сільськогосподарське виробництво, успішно розвивалася наука і техніка, багатшим стало духовне життя радянських людей.

У трудових успіхах республіки є частка праці і членів нашого Товариства — колективів підприємств і об'єднань УТОГ. Понад річне завдання вони додатково реалізували готової продукції на суму близько 5 мільйонів карбованців. Першими рапортували про дострокове виконання виробничого завдання і взятих зобов'язань 1981 року колективи Артемівського, Житомирського, Запорізького, Єнакіївського УВП, Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» та багатьох інших.

Можна з упевненістю сказати, що соціалістичне змагання у колективах Товариства сприяє утвердженню трудового ритму на виробництві, виявленню нових передовиків, успішному виконанню державних планів. Отже є всі підстави зустрічати Новий рік з хорошим настроєм, з упевненим поглядом вперед!

Зустрічаючи Новий рік, ми з законною гордістю відзначаємо, що всіма своїми успіхами трудящі нашої країни зобов'язані мудрому керівництву Комуністичної партії, яка впевнено веде нас від перемоги до перемоги. Нині усі ми живемо ідеями і рішеннями XXVI з'їзду Комуністичної партії Радянського Союзу, який накреслив нові величні завдання в розвитку нашої країни. Кілька днів тому від-

значалось 75-річчя з дня народження Генерального секретаря нашої партії, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Леоніда Ілліча Брежнєва, якого знають і шанують в усьому світі як невтомного борця за мир.

Рік, котрий минув, ще раз засвідчує, що дякуючи саме величезним і невтомним зусиллям нашої партії і народу вдалося відстояти мир на землі. Мирна, далекоглядна політика Комуністичної партії і Радянського уряду протиставлена людиноненавистничим, загарбницьким планам американського імперіалізму, який розмахує нейтронною бомбою і загрожує світові знищенням усього живого на землі. У цій боротьбі проти паліїв нової війни, проти імперіалізму, реакції і расизму нас підтримує все прогресивне людство, на нашому боці світовий комуністичний і робітничий, національно-визвольний рух, народи країн соціалістичної співдружності, молодих незалежних держав, що звільнилися від колоніалізму, всі люди доброї волі. Ні, не бувати війні, не зупинити поступального руху історії, не припинити вічного прагнення людей до щастя, до праці, до радощів, до життя!

Вступаючи в Новий рік, ми, радянські люди, з почуттям гордості і революційного оптимізму дивимося вперед, впевнені в торжестві нашої справи, яка була закладена великим Леніним і ось уже сьоме десятиріччя втілюється в життя Комуністичною партією. Радіємо і пишаємося усі ми з успіхів рідної країни. На наших очах оновлюються безмежні простори Батьківщини, з'являються нові міста і будови, успішно освоюється космічний простір, народжуються чудові справи, гідні нашого часу. А які захоплюючі перспективи розкриваються перед нами з висоти одинадцяті п'ятирічки! Але всі ми добре розуміємо, що ці успіхи не прийдуть самі собою, що вони виборюватимуться в труді, у наполегливих пошуках і здобутках. І в трудових колективах Товариства є багатий досвід, воля, енергія і цілеспрямованість для того, щоб успішно виконати завдання, які висуває перед нами життя, партія. Хай усім щастить на цьому шляху, хай же наша праця буде натхненною і радісною!

...Кремлівські куранти пробіли дванадцять: ми вступили в Новий тисяча дев'ятосот вісімдесят другий рік. За давньою народною традицією у такий урочистий і хвилюючий час хочеться побажати усім нашим читачам, членам Товариства, їх родинам і близьким міцного здоров'я і нових трудових успіхів, а також мирного, безхмарного неба! Таке наше добре слово на Новий рік.

1982

БЛАГОСЛОВЛЯЙСЯ

Благословляйся, рік Новий, урочо
На щастя, на любов і на добро.
На чисті ранки та пісні дівочі,
На радість широченну, як Дніпро.
На світлі роси, на густу пшеницю,
На все значне, котре ми почали.
На пишні та пахучі паляниці,
Що на святкові ляжуть нам столи.
На чесний піт і на святую роботу —
На творчість, що дзвінкіша джерела,
Бо на раніш нечувані висоти

Вона просту людину піднесла.
Квітуйте дні, осяяні натхненням,
Щоб не здолала втома вас важка.
Благословляйтесь клопоти буденні —
Металу пісня і теплінь рядка.
Тож хай вступає впевнено та рвійно
У долі наші пам'ятний навік.
Цей роботящий славний Новий рік.

Костянтин ЛАЗАРЕНКО.
Вінницька область.

В цеху № 2 Вінницького заводу тракторних агрегатів людей якось і не видно. Тільки верстати-автомати, важкі і великі, що припали до землі, нагадують мені фантастичні чудовиська, які поїдають все, що їм трапляється на шляху лише тому, що вони великі. Верстати дійсно «жували» метал, лише тремтіли в спрямовуючих трубах кінці круглих і гранчатих металевих прутків, з котрих верстати виробляли різноманітні деталі.

Господар одного з верстатів, різальник металу Іван Васильович Казновський, посміхнувшись, поклав стержень на валки, прокрутив якесь колесо на верстаті, натиснув кнопку «пуск». Виблискуючи, з'явилися «зуби» верстата — дискова пилка півметрового діаметра, обережно торкнулася металу. Всього лише шість секунд було потрібно для того, щоб відрізаний брусок ліг на столик. «Зуби» механізма знову повернулися в первісне положення.

— Різальник металу, член УТОГ Іван Казновський, — один з кращих робітників нашого підприємства, — говорить начальник цеху Олександр Степанович Давидюк. — Як би рано я не прийшов на роботу, а Іван Васильович вже на своєму місці, протирає верстат, готує його до запуску.

У РАХУНОК ДРУГОГО

Тільки він один забезпечує цех металом необхідного розміру. Ще зранку людина турбується, чи є під руками певний запас металу, цікавиться, який його асортимент, хоча це в його обов'язки й не входить. Але такий уже характер у Казновського...

На завод Іван Васильович влаштувався вісім років тому. До душі йому припала нинішня спеціальність. Перш за все, вражала сила машин. А він пишається, що має владу над ними. Казновський знає, що від його

роботи певною мірою залежить злагоджена робота не тільки цеху, а й підприємства в цілому. Адже перш, ніж метал потрапить під фрези, різці автоматів, він повинен перетворитися в заготовки. А заготовки нарізає його верстат. Кожен пруток повинен бути «розкритий»

на куски чітко заданого розміру.

Знову ж такі візьмемо метал. Залізо, сталь, бронза, мідь, алюміній — у кожного свій, як кажуть, характер, до кожного потрібен свій підхід. Не знайдеш — вважай, що ти поганий спеціаліст.

Казновський досконало оволодів секретами різання, ніколи не перетримує пилку, не помиляється розміром, уміє працювати швидко і економічно. Все це дає змогу йому йти в шерензі передових робітників цеху. Іван

Васильович достроково виконав особистий план десятиріччя до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна. За успіхи у праці його нагороджено Ленінською ювілейною грамотою.

А як трудиться передовий робітник у новій п'ятирічці, які його успіхи?

— Подивіться, будь ласка, на стелд, що висвітлює хід соціалістичного змагання, — сказав начальник цеху. Червона стрілка різальника металу І. В. Казновського далеко випередила інші, і своїм загостреним кінцем вказує на листопад 1982 року. Цебто, майже на рік він зумів випередити час!

Портрет ударника комуністичної праці І. В. Казновського занесено на Дошку пошани цеху. Він, як і його товариші по праці, заступив на ударну трудову вахту, присвячену 60-річчю утворення СРСР та 50-річчю УТОГ.

М. НИРОВ.

м. Вінниця.

ВІРНИСТЬ КОЛЕКТИВУ

Найскладнішою і найбільш відповідальною операцією при складанні в н р о б у РПВ-0, — регулювання контактів.

Цією роботою досконало оволоділа колишня швачка-мотористка Ворошиловградського УВП Євдокія Григорівна Кисельова. Майже протягом двадцяти років вона успішно працювала у швейному цеху цього підприємства. А коли швейне виробництво ліквідували, не захотіла прощатися з колективом. В найкоротший строк освоїла професію слюсаря-складальника.

Не відстає у праці і Валентина Володимирівна Горобцова. Одинадцять років вона також трудилася у швейному цеху УВП, перекваліфікувалася в штампувальницю.

Без відриву від виробництва закінчила Ворошиловградський машинобудівний технікум і тепер працює технологом скла-

дальної ділянки цеху пильнової апаратури.

Обидві трудівниці беруть активну участь у громадському житті колективу. Євдокія Григорівна — член цехового комітету профспілки, а Валентина Володимирівна — член бюро комсомольської організації.

Колектив ділянки, де вони трудяться, за підсумками республіканського соціалістичного змагання 1980 року вийшов переможцем.

У дні, коли в усіх виробничих колективах розгорнулося соціалістичне змагання за гідну зустріч 60-річчя утворення СРСР, передові робітничі значно перевищують виробничі норми, прагнучи достроково завершити планові завдання та соціалістичні зобов'язання, взяті на другий рік одинадцяті п'ятиріччя.

А. ХЛЕБНИКОВ,
заступник директора
Ворошиловградського
УВП з виховної роботи.

УМІЛИМИ РУКАМИ

— Ходіть, я покажу вам дільницю ширвжитку першого цеху, — запропонувала перекладач компактної групи Є. Пилипенко, — там працюють члени УТОГ.

Порівняно невелике приміщення заставлене довгими ящиками, в яких виблискують свіжою фарбою металеві вішалки — дільниця якраз відвантажувала свою продукцію. В кутку, біля наждачних кругів, працювала А. Крупницька. Точними, вивіреними руками брала зі стелаж-ящика корпус звичайного навісного замка, прикладала його до круга. Одна тільки мить — і рубці, що залишилися після відливки, зрізано. І ось новий корпус у руках Крупницької.

На заводі Антоніна трудиться чотири роки. Перейшла сюди з учбово-виробничого підприємства, де до цього працювала швачкою. З роботою освоїлася швидко, хоча до цього і не мала справи з металом. Виробнича норма — 600 корпусів на зміну, а передова робітниця виготовляє їх не менше 1000 штук.

У сусідньому приміщенні трудяться подружки Крупницької — члени УТОГ Ган-

на Таранець та Любов Лиса. Заздрісно дивитися на вправні руки робітниць. Невловими руками Ганна бере корпус замка, ганчіркою очищає його від пилу, ошуків — і ось корпус насаджено отворами на штирки іншого стелажу. Другий, третій стелаж заповнені. Любов Лиса підхоплює його і відправляє до фарбувальної камери.

Норма виробітку у жінок 900 корпусів за зміну, але виготовляють вони по 1200 і більше.

Ганна Таранець на заводі три роки, чудово освоїлася з роботою. А Любов Тихонівна Лиса, можна сказати, ветеран — одинадцять років трудиться на заводі. Раніше працювала слюсарем, а недавно перейшла на фарбувальну дільницю. Фарбує замки, деталі для вішалок, інші речі побутового призначення.

Ганна Таранець — активіст обласного Будинку культури глухих, учасниця художньої самодіяльності, перший помічник працівників Будинку культури. Вона — приклад для інших членів УТОГ. Приблизно дев'ять років тому Ганна закінчила 12 класів школи глу-

хих і поїхала працювати до Свердловська, а повернувшись до Вінниці і дізнавшись, що в школі тепер є 15-й клас, вона, не чекаючи запрошення, написала заяву про бажання продовжувати навчання. Ні, нелегко було повернутися до школи після такої тривалої перерви. А вона навчається, та ще й як! Не було ще такого, щоб Ганна працювала на першій зміні і пропустила уроки в школі. Якщо, навіть, і на другій зміні, все одно не пропустить. У викладача, у подруг довідається, що проходили без неї, все зробить, все повторить. Жадібна до роботи, до знань, вона багато читає, цікавиться всім на світі.

М. НИКОНЕНКО.

Щойно Надія Іванівна Філенко, робітниця Херсонського УВП, закінчила прасувати піджак спецкостюма, оглянула свою роботу, і, певна річ, залишилася задоволеною. Інакше й бути не може. Адже за плечима передової трудівниці досвід, висока професійна майстерність. На підприємстві вона вже не один рік, їй присвоєно почесне звання ударниці комуністичної праці.

Перший рік одинадцяті п'ятиріччя трудівниця завершила високими досягненнями в роботі. Ставши на ударну трудову вахту на честь 60-річчя утворення СРСР, Надія Іванівна виконує норми виробітку на 130—140 процентів.

БІЛИЙ СНІГ,

не знав. Першими подали йому руку допомоги сільські комсомольці. Вася Кучинський завітав у хату Григоренків. Побачив Миколу:

— Чого тремтиш від холоду? На ось мого френча. Бери й шапку. Зігрійся! — простягнув комсомолець свою одіж. Коли Микола одягнувся, запропонував: — тепер гайда з нами. Не пропадаш.

І став сирота комсомольцем. Утворився в Татрі осередок із трьох членів ВЛКСМ. У ньому був Вася Кучинський, Степан Станкевич і він, Микола Григоренко. І зібрався вони на свої збори, про які нині згадано в примітці «Щоденника погоди».

Про що тоді мова велася? Про хліб. Приховують його куркулі од Радянської влади, в ямах гноять. А трудящі голодують. Боротися треба з куркульською. І вирішили розвідати, де заховали зерно глитаї. Насамперед одвідали німецького колоніста Фрідріха Авкса. Знайшли потаємну схованку, вилучили зайвий хліб.

Чи ж думав тоді Микола як помститься згодом йому куркуль? Сталася ота сутінкова навісна. Пригріло сонечко, побігли з узгірків струмки. Вийшов Микола з холодної хати, сів на призьбі, гріється на сонечку. Істи хочеться, а нема чого. Водить очима по подвір'ю, мовби сподівається щось їс-

тівне побачити. І помітив: сів в калюжі червоноармійська зірочка. Підняв її, прикріпив до шапки. Знову сів на призьбі, гріється. Тут і куркулі надійшли. Фрідріх Ельдер і Фрідріх Авкс. Помітили його. Зірвали з голови шапку, викинули зірку:

— Ти комсомолець? — люто питає Авкс. — Забирав у мене хліб?

— Комсомолець! Забрав!

— Шеня!..

І почали лупцювати хлопчину. І якби не його нерозлучні друзі Василь і Степан, які прибігли на вичухку Миколі, то хто знає, чим би оті побой скінчилися.

Зненавидів ще більше куркульню юнак. А вона ще раз жорстоко помстилася йому. Було це в Любарі, на Житомирщині. Микола відслужив у кавалерійському полку дивізії імені Г. І. Котовського. Там його у 1929-у прийняли в партію. Звільнившись у запас, став на службу в загін особливого призначення, що розміщувався в м. Бердичеві. Три важні висті надійшли в загін: у Любарі та навколишніх селах лютує куркульська банда — повисла чинелько-активістку, вчинила розправу над кількома колгоспниками, підбурює селян проти колективізації. Необхідно виступити на боротьбу з бандитами.

І загін виступив. У Любарі Миколі доручили охо-

Начальник інструментального цеху Одеського виробничого об'єднання «Електрик» Валерій Володимирович Резунов вважає передового робітника В. С. Стельмашука першим своїм помічником і порадиником.

Ще 6 пак! Славні трудові здобутки його засвідчені багатьма урядовими нагородами. Василь Софронів — кавалер двох орденів «Знак Пошани» та Ордена Трудового Червоного Прапора. На знімку: (зліва направо) начальник цеху об'єднання В. В. Резунов та В. С. Стельмашук.

Фото П. МІНЬКА.

ЗДОБУТКИ МОЛОДИХ

Члени УТОГ Стрийської швейної фабрики, що на Львівщині, працюють під девізом: «Від з'їзду партії до з'їзду комсомолу — ударними темпами!».

Идучи назустріч XIX з'їзду ВЛКСМ, глухі швачки на чолі з Ядвігою Лозинською зобов'язалися план двох років одинадцяті п'ятирічки виконати до відкриття комсомольського форуму.

Молоді швачки Ольга Швеш, Галина Сірик, Віра Гомоська, Олена Фуринець та інші рівняються на правофлангових соціалістичного

змагання, запозичують їх передові методи праці.

Секретар комсомольської організації швейної фабрики Г. Гуцан розповіла:

— Молоді трудівники нашого колективу працюють старанно, високопродуктивно і якісно. Виробничі завдання значно перевиконують. Дострокове завершення планів та соціалістичних зобов'язань першого року одинадцяті п'ятирічки — міцний фундамент для дальших трудових успіхів.

Р. ЗБОРІВСЬКИЙ.

Львівська область.

З цікавою концертною програмою завітали нещодавно дніпропетровські аматори сценічного мистецтва до харків'ян. Гостинно і тепло зустріли їх тут. Тривалі оплески супроводжували усі номери концерту. На знімку: голова Харківського обласного УТОГ Т. С. Пісковець вручає сувеніри гостям. Фото Н. ХАРКІВСЬКОГО.

ЩЕ ОДНА ЗУСТРІЧ...

...Зал був такий переповнений, що, як кажуть, ніде було не те що яблуку, а й зернятку власти. Залишалося пошкодувати, що він не вдовичі більший. Того дня у Львівському будинку культури виступали з концертом учасники художньої самодіяльності двічі орденоносної Донеччини.

Дуже сподобалося львів'янам відкриття концерту: ведучі Галина Гарипова, начальник складального цеху ДВО «Електромагніт» і Віталій Терещенко, інженер цього об'єднання, своїм привітанням та виконанням пісні «Наша біографія» полонили серця глядачів.

Вдало виконано хореографічну композицію «Голуб миру», в якій взяв участь увесь склад самодіяльного народного ансамблю танцю «Донецькі зорі». Виділялися майстерністю Мага Беата — учениця школи-інтернату для слабобачущих дітей — та Олександр

Таранов — робітник заводу «Точмаш».

Віразно прочитала вірш К. Кулієва «Партія» Галина Козлова з Макіївки.

Потім виступив вокально-інструментальний ансамбль Донецького будинку культури, який виконав пісню «Березові сніги».

А який сміх лунав у залі, коли виступали виконавці танцю «Женихи». Олена Харламова — пресувальниця Жданівського філіалу Донецького виробничого об'єднання «Електромагніт» — порадувала піснею «Для тебе, людино!» на слова Дербеньова і музику Пахматової.

І ось на сцені з'явилася прегарне дівча, наче виліплена руками геніального скульптора статуетка. Зачаровані глядачі невідривно стежили за пластичними рухами чарівного створіння. Мага Беата виконала індійський танець. За мить зал

здригнувся від гучних оплесків.

Подружжя Козлових — Галина й Володимир — зацікавили естрадною мініатюрою «І так, і отак», виконаною з тонким гумором. А Володимир виступив ще й як соліст вокально-інструментального ансамблю із Жданова з піснею «Рідна земля».

Закінчилося перше відділення концерту... І скільки розмов точилося у залі, у фойє про майстерність донеччан, про те, що є чому в них почитати львів'янам.

Друге відділення почалося виступом народного циркового колективу «Мрія» Краматорського будинку культури. Його учасники — робітники та робітниця тварного цеху об'єднання «Новокраматорський машинобудівний завод» Федір Куличенко, Валентина Галан, Едуард Винник, Валентина Зайченко, Микола Шурупов виявилися чудовими ілю-

зіоністами. Глядачі не змогли розгадати жодного з фокусів, цікавих та майстерних, яскраво оформлених. Аматори сцени показали ще й композицію «Коробейники», яка викликала загальне захоплення і подив.

Ветеран нашого Товариства Тамара Венедиктівна Перебийніс виразно прочитала гумореску про профспілкову роботу. Радісно бачити її на сцені після ряду років, що минули з часу фестивалю у Києві. Вона така ж жвава, симпатична, дотепна, хоч уже й пенсіонерка. Тепер працює костюмершою в обласному Будинку культури.

Донецькі гості завершили програму піснею «Батьківщина моя», яку виконали всі учасники. Така натхненна яскрава кінцівка! Зал рукоплескав стоячи.

Додам, що цю концертну програму було показано на XI з'їзді нашого Товариства у Донецьку і тепер пощастило побачити неучучим Львова.

Л. АЛФІМОВА.

НА ШКІЛЬНОМУ МЕРИДІАНІ — ЗВ'ЯЗКАМ МІЦНІТИ

Група вчителів з молдавського міста Бендери відвідала Одеську спецшколу-інтернат № 97 для слабобачущих дітей. Мета візиту — ознайомлення з діяльністю педагогічного колективу школи, побутом і життям учнів, обмін досвідом.

У дружній, діловій обстановці вчителі споріднених шкіл обговорили актуальні проблеми виховання, навчання і розвитку слухового сприйняття слабобачущих дітей. Обмін досвідом, конструктивні бесіди тривали декілька днів, але за цей короткий час колективи двох шкіл запозичили один в одного багато цінного і корисного, попрацювали творчо і ефективно.

Учасники зустрічі — молдавські та українські педагоги — добре усвідомлюють, що в розвинутому соціалістичному суспільстві дедалі більшого значення набувають виховні функції школи, її роль у підготовці молоді до самостійного життя, суспільно-корисної праці.

Співдружність, взаємозбагачувальні стосунки двох педагогічних колективів

зміцнюють дружбу між ними, створюють добрі традиції, а головне — спрямовують роботу кожного з них на поліпшення навчання і виховання підростаючого покоління. Саме такі завдання висуває XXVI з'їзд КПРС. Іх успішне розв'язання — назріла вимога часу, почесний обов'язок кожного освітянського працівника.

Група вчителів з братньої республіки ознайомилася з досвідом викладання в молодших класах, досягненнями вчителів з мови, хімії, математики, біології і креслення.

У вільний від роботи час молдавські вчителі побували в театрах музичної комедії і опери та балету, відвідали паромну переправу «Одеса — Варна».

На закінчення дружньої зустрічі силами учнів — учасників художньої самодіяльності — був показаний концерт. Вдячні за теплий прийом, педагоги з міста Бендери запросили одеських колег до себе у гості, щоб продовжити взаємодію діалог.

О. САМІЛЕНКО.

ГЛИБОКЕ ВРАЖЕННЯ

Мабуть, важко знайти людину, яка б не знала кіноартиста Євгена Павловича Леонова. Не дивно, що кожен глядач з радістю зустрівся б з ним особисто. Але така можливість не завжди випадає.

А ось учням Одеської школи-інтернату № 97 для слабобачущих пощастить. В місті працювала кінозйомочна група, в якій був і Євген Павлович. Діти познайомилися з актором. Він розповів про свою роботу, про цікаві моменти при зйомках фільму «Смугастий рейс».

Багато хто з учнів узав автограф у видатного майстра кіно. Шкільний і класні альбоми поповнилися фотографіями, які зафіксували цю зустріч.

Знайомство з Євгеном Павловичем Леоновим відкрило перед слабобачущими дітьми багатогранний світ кіномистецтва. Враження від зустрічі і досі залишається таким же яскравим і глибоким, як і в перші хвилини.

В. МЕРКУЛОВА,
вчителька школи-інтернату для слабобачущих дітей.
м. Одеса.

БІЛИЙ СВІТ

роняти приміщення райкому партії і райвиконкому. Вартував пильно. Відчував, правда, як морозець дошкуляє: чоботи зовсім зносилися. Тут і трапилася нагода їх поміняти: у місцевому складі вибрав пару. І повертався в ідально. Спонутило. Пішов обережно. Та все ж не вберігся. З п'ятими випалило кілька постатей. Хотіли розправитися без зайвого шуму: били палицями. Здавалося: смерть неминуча. Боєць втратив свідомість, стікав кров'ю. І якби не червоноармієць, що в темряві наткнувся на його тіло... Відлили водою, занесли в найближчу хату. Ожив комуніст. І з потроєним силою продовжив боротьбу за перемогу нового життя.

Перед війною працював заступником директора МТС по політчастині. Мешкав у м. Базар на Житомирщині.

От перечитав він нині свій «Щоденник погоди», а бачиш йому далека сонячна днина 1941-го. Завершували веснооранку. Найліпше потрудились Сергій Недашківський. За ніч тракторист виконав 2,5 норми. Рекорд! Микола Андрійович раненько узав червоного прапорця, швиденько випустив «блискавку» і на бідарці поїхав у поле, до трактора.

— Вітаю! — потиснув руку механізатору і прикріпив до машини червоного прапорця, прямо на трактор, приклеїв «блискавку».

— Та що там мене хвалити! — ніяковіє Сергій.

— Хай бачать усі, як ти працюєш, хай рівняються на тебе! — одказує йому на ті слова.

Пам'ятається, пам'ятається... І грим війни досі відлунує в його серці. 22 червня почалася війна. А 23 червня комуніст уже одягнув військову форму, став політруком роти. У складі 5-ї армії захищав Київ. Майже вся вона загинула. Лише невелика група бійців і командирів вижила з оточення. І він — серед них. Вихід з оточення — неймовірно важке випробування. У пістолеті політрука залишилося лише два патрони: один з них призначався фашисту, другий — собі. На щастя, обійшлося.

Тонули в болотах, гинули під бомбовими ударами фашистської авіації, дорізали останні коней, щоб врятуватися від голодної смерті і біля Куп'янська оточені пробивалися до наших.

Відтак Микола Андрійович довго лікував рану. У госпіталі йому зробили серйозну операцію. А одужав — знову на фронт! Тепер уже випало захищати Сталінград. Майже не спав тоді. Бої тривали і вдень, і вночі. У роті залишилося всього кілька десятиків війсь. Сили їхні танули. Здавалося: нікого в живих не залишиться на тому клаптику

сталінградської землі, де займали оборону.

Того дня Микола Андрійович метнув останню в'язку гранат під фашистський танк. Чернохреста потвора загорілася, закрутилася, затуманила димом обрії.

От і все! Ще одна така ворожа атака — і...

Але що це? Небо вкрила сріблиста хмара — літаки! Червоні зорі спалахують на їх крилах. Наші! Отже...

Ще кілька хвилин — і заговорили «Катюші». Задвигала земля. Волга спалахнула, як смолоскип: горів на ній мазут, горіли покалічені дерева, горіла земля... Ворог очманів од жаху. З фашистських траншей почали витикатися білі прапори.

— Здаються, гади!

Двоє поранених, Микола Андрійович і його бойовий побратим, підтримували один одного, висунулися з-за бруствера. Не лякали їх ні кулі, ні осколки — лише б бачити, як утікає ворог.

— Вперед! — почувся командир.

І вони підхопилися переслідувати фашистів.

«Щоденник погоди» веде колишній фронтник. По-году він відчуває по-особливому: На негоду ніякого заручування рани. І досі в черепі тліє шматок металу: фашистський осколок. Якраз під сивиною.

І дивуєшся: де знайшлися в цієї людини сили прожити ще одне життя, післявоєнне, мирне? Адже хоч колишньому фронтнику вже

76, він ще й дня не відпочивав. І нині працює директором колгоспного ринку. А перед цим шістнадцять років очолював селищну Раду. Скільки-то справ ним завершено на цьому відповідальному посту! Зауважимо: виконком селищної Ради очолював, у 1944-у, тільки-но повернувшись з діючої армії, звідки звільнився за станом здоров'я: тяжка контузія позбавила його слуху. Та він розумів: перемогти ворога — це не все. Треба відродити зруйноване ним. Заради цього й трудився.

А громадська діяльність комуніста? Багато років очолював при селищній Раді товариський суд, нині — член групи народного контролю в райспоживспільці, кореспондент громадської приймальної районної газети «Радянське село». Принциповий, чуйний, уважний до людей — такий комуніст Микола Андрійович Григоренко. Хто в Білогір'ї скаже про нього інакше? Хто не визнає його правоти? Лише той, хто сам спілкувався з ним.

Описує дні у своєму «Щоденнику погоди». Різні вони: сонячні, вітряні, дощисті, засніжені. Але жодного не було зайвого, змарнованого, прожитого не так, як совість велить. У комуніста всі дні — прекрасні, всі до єдиного віддані великій справі — служінню лєнінській партії.

Микола

МАЧКІВСЬКИЙ.

Білогір'я,
Хмельницької області.

ВСІ МОДЕЛІ СВІТУ

Костянтин Алексєєв трудиться на виробничому об'єднанні «Таврія», що у місті-курорті Ялта, на виготовленні декоративних шкалуток та сувенірів.

У 1965 році одержав права водія мотоцикла, а згодом — і автолюбителя. Пізніше придбав «Жигулі». І вже накрутив на спідометр більш як 185 тисяч кілометрів по дорогах Криму, Прибалтики, України, Білорусії, Поволжжя та Кавказу.

Свій вільний час автомандрівник присвячує колекціонуванню мініатюрних моделей авто багатьох світових марок.

Нині у його домашньому

автогаражі вже налічується більше 50-ти авто. Серед них вітчизняні — ГАЗ, ВАЗ, ЗАЗ, АЗЛК, КамАЗ, а також «Руссобалт» випуску 1915 року. Серед зарубіжних — представлені моделі американських, західнонімецьких, італійських, французьких, японських та англійських фірм.

Свою автоколекцію К. Алексєєв часто виставляє на експозицію у клубі Ялтинського МРВ і знайомить відвідувачів з історією розвитку автомобілебудування, як у нашій країні, так і за рубежом.

Текст і фото
Р. СКОВОРОДНИКОВА.

1989

Зимові етюди

В НОВОГОДНИЙ ВЕЧЕР

Чтобы все вы, от края до края,
Были счастливы в Новом году,
Я в стихах слово к слову равняю
И к снежинке снежинку кладу.

Я, конечно, устала немного —
Ведь не в шутку тружусь, а всерьез,
И явился ко мне на подмогу
Добрый Дед — новогодний Мороз.

Запах елки стихи оживляет,
Между строчек искрится снежок,
И доверчиво Дед раскрывает
Предо мной свой волшебный мешок.

И под елкой в огнях-самочетах
Я на ворох подарков гляжу,
Но о всех новогодних секретах
Извините, я вам не скажу.

Снег веселый летит с небосвода,
Чудо-радуга вышла на лед.
С Новым годом, друзья, с Новым
годом!
Пусть он счастье и мир принесет!

УЗОРЫ НА ОКНЕ

Подобравшись к окнам незаметно,
Дед Мороз, приятель давний наш,
В час прозрачно-синий, дорассветный
Заострил свой белый карандаш.

Самоучка, явно, гениальный,
Подмигнув сообщнице — луне,
Он рисунок четкий и хрустальный
Виртуозно вывел на окне.

ОДЕССКАЯ ЗИМА

В спящих лужах плескались дома,
Тянуло весною то слева, то справа,
И вдруг все снега навалила зима
Одессе на голову ради забавы.

В наш оперный, в тот, что на свете
один,
Сегодня, представьте, билетов
не надо:
Несметность воздушнейших балерин
На воле танцует свой вальс до упаду.

Такое веселье поднялось вокруг,
Что, бросив причал контролировать
с вышки,
м. Одеса.

Ирина ДУЦЕНКО.

ЧТОБЫ ВСЕ ПРЕКРАСНО БЫЛО

коллективу ДВО «Электромагніт» посвячую

Наш успех и нашу удачу
Делают живые люди,
Замечательные люди наши:
Вот вам Шатская Наташа.
Комсомолке честь и чин:
Она возглавила начин.

Вот прессформа, — будь здоров,
Сделал Лена Гончаров.
ПМЕ высшей оценки —
Дело Любы Букаленко.
За успехи славим снова
Александра Иванова.
В городах встают заводы,
От станков грохочут своды,

Для станков — для тех питатель, —
Наш магнитовский пускатель.

По труду у нас и честь:
Труд и честь у нас всем есть.
Славим сборочный, прессовку,
И карнизный, и штамповку.
Славим весь наш коллектив.

С новым годом поздравляем!
Счастья, радости желаем!
Чтобы все прекрасно было,
Солнце мира нам светило.

м. Донецьк.

М. МЕЕРОВ.

НОВОРІЧНІ УСМІШКИ

Браво, Снігуронько!

50 років грає у новорічних спектаклях роль Снігуроньки акторка Козинська-Бобиш. Створений нею світлий образ так вражає носіїв зла, що за цей час зі сцени зійшло 6 Баб Яг і 8 Кашей Безмертних.

Браво, Снігуронько!

— 3 Новим роком!

Як завжди... з запізненням.
Мал. І. БУТКА.

Серебрится сказочное чудо,
Удивляет радужной игрой.
Не спешите, полюбуйте, люди,
На живое это серебро!

ЧУДАКИ

Зимним вечером вновь засветился
Фонарь вопросительный знак.
К снежной бабе с Памира спустился
Тот таинственный снежный чудак.

В снегопада летящем тумане
Простояли они до утра,
Но в заснеженной утренней рани
Расставаться настала пора.

Звал ее он с собой, убегая,
Снова призраком став снеговым.
Отчего же, чудачка такая,
Не пошла она следом за ним?

ПЕРВЫЙ СНЕГ

Отчего-то стало все на свете
Белым-белым, словно теплоход,
Что тебя привез к нам жарким летом
Из зимы не знающих широт.

Воздух сплошь наполнен лепестками
Цвета пены на морской волне
Вот послать бы их в Гавану маме —
Пусть узнает, что такое снег!

Но снежинки вдруг пошли на убыль,
И блещит в ладошках смуглых рук
Лишь роса, которою на Кубе
Все цветы покрыты поутру.

А сама ты — в искрах снегопада.
Посмотри, как льнет к тебе зима!
Белизна волшебного наряда,
Черной кожи солнечная тьма...

— Ця іграшка буде найкращою на нашій новорічній ялинці.

Фото І. ТОЛОЧКА.

У ГОСТЯХ — СТРИЯНИ

Тепло зустрічали нечуючі гродівники Дрогобицького та інших підприємств міста учасників художньої самодіяльності Стрийського будинку культури.

Гості виступили з концертом до програми якого увійшли п'єса П. Яцева «Брехня», сценка «Бабусяні турботи» та уривок з твору М. Гоголя «Майська ніч».

Тривалими оплесками господарі зустріли передовиків виробництва В. Постоюка, Г. Мончак, І. Богданова, Р. Гордєєву та інших.

Нечуючі Дрогобича щиро дякували працівникам Будинку культури В. В. Романчук, С. М. Магомет, О. О. Луців, Г. І. Ждановій.

З. РОМАНІВ.

ФІЗКУЛЬТУРА І СПОРТ

НА КИЛИМІ — БОРЦІ

Недавно в спорткомплексі УТОГ міста-героя Одеси відбулися дводенні товариські змагання з вільної та класичної боротьби. Помірялися силами на килимі в гості до одеситів прибули нечуючі спортсмени з м. Ташкента.

Склад узбецької команди — два майстри спорту, п'ять кандидатів у майстри спорту, три першорозрядники — засвідчував, що суперник одеситів грізний і досвідчений. Господарі змагань — всі першорозрядники, — підтримували численними вболівальниками, протиставили ташкентцям нестримну волю до перемоги і молодечий запал.

Найбільш цікаві і гострі

поєдинки проходили з вільної боротьби між одеситом О. Печерським та Б. Шинном (вагова категорія до 62 кілограмів) і капітаном команди ташкентців А. Хамідом та В. Степановим (вагова категорія до 82 кілограмів). В обох зустрічах одеські спортсмени перемогли своїх більш досвідчених партнерів. Бронзовий призер XIV Всесвітніх ігор глухих у Кельні Б. Баракаєв боровся з В. Зеленим (вагова категорія до 57 кілограмів). Тривалий час поєдинок проходив у рівній боротьбі і тільки наприкінці зустрічі узбецький майстер переміг В. Зеленого.

Загальний рахунок товариських змагань з вільної

боротьби 8:5, з класичної — 7:6 на користь одеських спортсменів. Як бачимо, українські борці продемонстрували високу майстерність і довели, що в Одесі є добрі умови й можливості, щоб надалі розвивати ці види спорту.

Гостинні одесити організували для друзів з братньої республіки екскурсію в партизанські катакомби, ознайомили з визначними місцями міста-героя. На закінчення товариської зустрічі недавні суперники обмінялися пам'ятними сувенірами і одеські спортсмени з вдячністю прийняли запрошення відвідати місто Ташкент.

Г. ЮХИМЕНКО.

НАПЕРЕКІР ПРОГНОЗАМ

Протягом місяця тривав шаховий турнір на першість Запорізького УВП, в якому взяли участь тринадцять виробничників.

Змагання, що проходили в цікавій, напруженій боротьбі, завершилися досить несподівано. Досвідчений кандидат у майстри спорту, робітник заготівельного цеху Віталій Колесник, котрому

всі пророкували одноосібне лідерство і перемогу, недооцінив суперників і зазнав прикрах поразок. А ось першорозрядник — старший майстер складального цеху Євген Довбиш грав обачливо, впевнено і, набравши 9,5 очка з 12 можливих, заслужено завоював звання найсильнішого шахіста УВП. На другому місці — В. Колесник, на третьому —

слюсар-шліфувальник Петро Держан.

Призерів нагороджено грамотами і пам'ятними подарунками.

Учасники турніру — конструктор В. Медведчук та майстер енергомеханічного цеху Б. Пінчук — виконали нормативи другого спортивного розряду.

С. МОРДУШЕНКО.

ЛИСТ З БІЛОРУСІЇ ПРО ШЛЯХ ДО ПЕРЕМОГИ

Цікавий гість був присутній на «Вогнику», що відбувся у Бобруйському клубі БілТОГ. Леонід Богданов, учасник трьох Всесвітніх ігор глухих, розповів нечуючим трудівникам про свій шлях до найвищих нагород. Закінчивши в 1964 році спецшколу-інтернат для слабобачущих дітей, він поступив у Гомельський машинобудівний технікум. Як і в школі, Богданов зумів по-

єднувати навчання в технікумі з регулярними тренуваннями з вільної і класичної боротьби. Успіхи не забарилися: спочатку перемогти на республіканських змаганнях, потім на всесоюзних, і, як наслідок, запрошення виступити у складі збірної СРСР.

Перший, найбільш вагомий успіх, випав на долю молодого спортсмена, коли Богданов дебютував на XII

Всесвітніх іграх глухих у Швеції, де він здобув дві золоті медалі. В Румунії, на XIII Всесвітніх іграх глухих, Леонід завоював одну золоту та одну срібну медаль. В Кельні, на XIV Іграх, — дві бронзові.

Учасники зустрічі гаряче подякували видатному спортсмену за цікаву розповідь.

Є. БЛУВОЛ.

ТУРНІР ШАХІСТІВ

У Київському Палаці культури імені А. В. Луначарського відбувся чемпіонат з шахів на особисту першість обласної федерації.

У змаганнях взяли участь найсильніші шахісти — представники компактних груп столичних підприємств та

установ, а також КДВО «Контакт».

Перемогу у турнірі впевнено здобув кандидат у майстри спорту, студент біологічного факультету державного університету імені Т. Г. Шевченка Д. Соловйов. На другому місці — кандидат у майстри спор-

ту, слюсар Центрального республіканського стадіону В. Коваленко, третє місце посів першорозрядник, інженер-конструктор КДВО «Контакт» В. Захаров.

Редактор
П. БУЛАТОВ.